

Ἐπινόησε τὸ διάστημα
Νὰ βάλει μέσα τὶς ἀποδείξεις του
Καὶ τὸ χρόνο νὰ κρατᾷ τὶς ἀποδείξεις του
Καὶ τὸν κόσμο νὰ βλέπει τὶς ἀποδείξεις του

Ὅλα ὅσα ἐπινόησε
Δὲν ἦταν τόσο ἀνόητα
Οὔτε τόσο μικρά
Ἀλλὰ ἦταν φυσικὰ λανθασμένα

Μποροῦσε νὰ ᾔχε γίνει ἀλλιῶς;

ΚΕΦΑΛΙ ΧΩΡΙΣ ΠΑΤΡΙΔΑ

Ἕνα κομμένο κεφάλι
Ἕνα κεφάλι μ' ἓνα λουλούδι ἀνάμεσα στὰ
δόντια του

Πλανιέται γύρο στὴ γῆ

Τὸ ἀπαντάει ὁ ἥλιος
Τοῦ ὑποκλίνεται
Καὶ συνεχίζει τὸ δρόμο του

Τὸ ἀπαντάει τὸ φεγγάρι
Τοῦ χαμογελάει
Καὶ δέ σταματᾷ τὸ δρόμο του

Γιατὶ γρυλλίζει τῆς γῆς
Δὲ μπορεῖ νὰ γυρίσει πίσω
Ἢ νὰ φύγει γιὰ πάντα;

Τ' ἀνθισμένα του χεῖλη θὰ ξέρουν

ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΜΗΤΡΑ

Ἕνα φλογερὸς δράκοντας μέσα στὴ μήτρα
Μέσα στὸ δράκοντα μιὰ κόκκινη σπηλιά
Μέσα στὴ σπηλιά ἓνα ἄσπρο ἀρνάκι
Μέσα στὸ ἀρνάκι ὁ παλιὸς οὐρανὸς

Θρέψαμε τὸ δράκοντα μὲ γῆ
Θέλαμε νὰ τὸν ἡμερώσουμε
Καὶ νὰ κλέψουμε τὸν παλιὸ οὐρανὸ

Ἀπομείναμε χωρὶς γῆ
Δὲν ξέραμε ποῦ νὰ πᾶμε μετὰ
Ἀνεβήκαμε στὴν οὐρὰ τοῦ δράκοντα

Ὁ δράκοντας μᾶς κοίταξε ἀγριεμένος
Μᾶς τρόμαξε τὸ ἴδιο μᾶς τὸ πρόσωπο
Μὲς στὰ μάτια τοῦ δράκοντα

Πηδῆσαμε μέσα στὰ σαγόνια τοῦ δράκοντα
Ζαρῶσαμε πίσω ἀπ' τὰ δόντια του
Καὶ περιμέναμε τὴ φωτιά νὰ μᾶς σώσει

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΥ

Ἐπρεπε νὰ πεθάνει Ἄνε
Τ' ἄστρα ἦταν πιὸ κοντὰ του
Κι ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους

Τὸν ἔφαγαν Ἄνε τὰ μυρμήγκια
Φανταζόταν πῶς τ' ἄστρα

Γεννήσαν τὰ μυρμήγκια καὶ τὰ μυρμήγκια τ'
ἄστρα

Κι ἔτσι γέμισε τὸ σπίτι μὲ μυρμήγκια
Οἱ οὐράνιες πόρνες του Ἄνε
Τοῦ στοιχίσαν τὴ ζωὴ
Καὶ κάτι ψίθυροι μιλοῦν γιὰ ἐγχειρίδιο
Μ' ἀνθρώπινα ἀποτυπώματα

Ἀπλούστατα βρισκόταν ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸν
κόσμο Ἄνε
Ἦταν φευγάτος γιὰ νὰ βρεῖ τὸ ἡλιολόλουδο
Ὅπου ἀπαντιοῦνται τὰ μονοπάτια
κάθε καρδιάς καὶ κάθε ἄστρου

Ἐπρεπε νὰ πεθάνει Ἄνε

ΤΙΠΟΤΑ

Τίποτα ἀποικοιμήθηκες
Κι ὄνειρεύτηκες πῶς ἦσουν κάτι

Κάτι ἔπιασε φωτιά
Ἢ φλόγα συστρεφόταν
Τυφλὲς ἀγωνίες

Εὐπνησες τίποτα
Καὶ ζέστανες τὴν πλάτη σου
Στὴ φλόγα τοῦ ὄνειρου

Δὲν εἶδες τὶς ἀγωνίες τῆς φλόγας
Ὀλόκληρους κόσμους ἀγωνίες
Ἢ πλάτη σου εἶναι μυωπικὴ

Τίποτα κοιμήθηκες πάλι
Κι ὄνειρεύτηκες πῶς ἦσουν τίποτα
Ἢ φλόγα ἔσθισε
Οἱ ἀγωνίες τῆς δεχτήκανε τὴν ὄψη τους
Κι ἔσθισαν κι αὐτὲς πανευτυχῆς

ΤΟ ΕΝΑ ΚΟΚΚΑΛΟ ΣΤΟ ΑΛΛΟ

ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ

Ἐτσι εἶναι πιὸ καλὰ
Ξεφύγαμε ἀπ' τὴ σάρκα

Τώρα θὰ κάνουμε ὅ,τι θέλουμε
Πῆς κάτι

Θὰ ἤθελες νὰ εἶσαι
Τῆς ἀστραπῆς ἢ ραχοκοκκαλιά

Πῆς κι ἄλλο τίποτα

Τι νὰ σοῦ πῶ
Λεκάνη τῆς θύελλας

Πῆς τίποτα ἄλλο

Δὲν ξέρω τίποτα ἄλλο
Πλευρὲς τ' οὐρανοῦ

Δὲν εἴμαστε τοῦ ὁποιοῦ νὰ ᾔναι τὰ κόκκαλα
Πῆς κάτι ἀλλιῶτικο

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΗ

Τι θά κάνουμε τώρα

Στ' ἀλήθεια τι θά κάνουμε
Τώρα θά φάμε μελούδι γιά δείπνο

Φάγαμε μελούδι γιά γεῦμα
Τώρα ἕνα κούφιο αἶσθημα μέ μαλώνει

Μετά θά παίξουμε μουσική
Μας ἀρέσει ἡ μουσική

Τι θά κάνουμε όταν ἔρθουν τὰ σκυλιὰ
Τούς ἀρέσουν τὰ κόκκαλα

Τότε θά τούς κάτσουμε στό λαιμό
Καί θά γελάσουμε

ΜΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Εἶναι ὑπέροχο νά λούζεσαι στὸν ἥλιο γυμνός
Ποτέ δέ μ' ἄρεσε ἡ σάρκα

Ὅτε μ' ἔφρεσαν αὐτὰ τὰ κουρέλια
Εἶμαι τρελός γιά σένα ἔτσι γυμνὴ

Μὴν ἀφήνεις τὸν ἥλιο νά σέ χαϊδέψει
Πιο καλὰ ἄς ἀγαπηθοῦμε μόνοι οἱ δύο μας

"Ὅμως ὄχι ἐδῶ ὄχι μέσ στὸν ἥλιο
'Εδῶ τὸ κάθε τι μπορεῖ νά φανεῖ κόκκαλο
ἀγάπη μου

ΥΠΟΓΕΙΑ

Μὲς ἀπὸ σκοτάδι μὲς ἀπὸ σάρκα
Τὸ ἴδιο πρᾶγμα εἶναι τελικὰ

Λοιπὸν τώρα τι θά κάνουμε

Θά προσκαλέσουμε τὰ κόκκαλα ὅλων τῶν
καιρῶν

Θά ψηθεῖμε στὸν ἥλιο

Τι θά κάνουμε μετά

Μετά θά γίνουμε καθαρά
Θά μεγαλώνουμε συνέχεια ὅπως θέλουμε

Τι θά κάνουμε ἔπειτα

Τίποτα θά πλανιόμαστε ἐδῶ κι ἐκεῖ
Θά εἴμαστε αἰώνια δντα ἀπὸ κόκκαλα

Μόνο περίμενε τὸ χάσμημα τῆς γῆς

ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΦΩΤΟ

Τι νά 'ναι αὐτὸ
Ἀς καί σάρκα μιὰ χιονένια σάρκα
Κυλάει ἀπάνω μου

Δὲν ξέρω τι εἶναι
Ἀς καί μελούδι κυλάει μέσα μου
'Ἐνα κρῶς μελούδι

Ὅστε κι αὐτὸ τὸ ξέρω
Ἀς καί κάθε τι ξαναρχίζει
Μ' ἕνα πιὸ φριχτὸ ἀρχίνισμα

Ξέρεις τι νά κάνουμε;
Μπορεῖς νά γαβγίσεις;

ΠΡΙΝ ΑΠ' ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Ποῦ θά πᾶμε τώρα

Ποῦ νά πηγαίναμε πουθενά
Ποῦ νά πᾶνε δυὸ κόκκαλα ἀλλοῦ
Τι θά κάνουμε ἐκεῖ

'Εκεῖ καιρὸ περιμένοντάς μας
'Εκεῖ μέ λαχτάρα προσμένοντάς μας
Κανένας κι ἡ γυναῖκα του τίποτα

Τι νά νά μᾶς κάνουν

Εἶναι γέροι εἶναι χωρὶς κόκκαλα
Θά εἴμαστε γι' αὐτοὺς σὰν κόρες τους

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ

Εἶμαι κόκκαλο εἶσαι κόκκαλο
Γιατὶ μέ κατὰπιες
Δὲν μπορῶ πιά νά δῶ τὸν ἑαυτὸ μου

Τι ἔπαθες ἐσὺ
'Εσὺ μέ κατὰπιες
Δὲ μπορῶ οὔτε ἐγὼ νά δῶ τὸν ἑαυτὸ μου

Ποῦ εἶμαι τώρα

Τώρα κανεὶς δὲν ξέρει πιά
Ποιὸς εἶναι ποῦ οὔτε ποιὸς εἶναι ποιὸς
"Ὅλα εἶναι ἕνα ἄσχημο δνειρο στάχτης
Μπορεῖς νά μ' ἀκούσεις;

Μπορῶ ν' ἀκούσω καὶ σένα καὶ τὸν ἑαυτὸ μου
"Ἐνα σπηροῦνι κόκκορα λαλάει ἀπὸ μέσα μας

Μετάφρ. ἀπ' τ' ἀγγλικά

ΣΩΚΡ. Λ. ΣΚΑΡΤΣΗΣ

